

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. M. K.**, zast. Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 116/7, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. 43140/18/5200-10421-705721, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 6. 2019, č. j. 51 Af 15/2018 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 6. 2019, č. j. 51 Af 15/2018 - 30, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Přehled dosavadního řízení**

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. 244803/18/2208-50521-304735 a č. j. 246107/18/2208-50521-304735, kterými byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 270 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 54 Kč a za zdaňovací období roku 2015 doměřena daň ve výši 630 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 126 Kč.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný ke zdaňovacímu období roku 2014 poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, který zamítl žalobu manžela žalobkyně (rozsudek ze dne 1. 11. 2017, č. j. 50 Af 27/2016 - 26) týkající se stejných zdaňovacích období. Žalobkyně byla výdělečně činná jako spolupracující osoba svého manžela.

[3] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu, v níž namítla nezákonnost dodatečných platebních výměrů. Zdůraznila nesouhlas především s tezemi, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno, respektive, které byly v dodatečných platebních výměrech

promítnuty. Prvou tezí je tvrzení, že osoba „hlavní“ rozděluje příjmy, kterých dosáhla, a to jednostranně na osobu spolupracující. Takový náhled staví osobu spolupracující do podřízeného postavení až vazalství. Dle žalobkyně tak v tiskopise „H“ měly být správně uvedeny údaje o osobě, jejíž příjmy a výdaje jsou rozdělovány, což odpovídá vůli obou stran. Druhou tezí, se kterou žalobkyně nesouhlasila, je promítnutí vzájemné dohody na v budoucnu změněný stav. Pokud manželé uzavřou dohodu, že manželka vykáže konkrétní částku přerozděleného základu daně, lze takovou dohodu jednoduchou matematickou trojčlenkou vyčíslit a zapsat do daňového přiznání. Pozdější úprava daňového základu je pak vyloučena. Zjistí-li se následně, že správná výše daňových příjmů nebo výdajů je jiná, změní se u spolupracující osoby vykázaná výše příjmů nebo výdajů tak, aby nově přerozdělený základ byl opět ve stejné výši. Žalovaný učinil z žalobkyně daňovou ručitelku. Na osobu spolupracující nelze klást ty samé nároky, jako na osobu hlavní a ani ji nelze činit odpovědnou za řádné vykázání celkových dosažených příjmů nebo výdajů. Jedinou částku, kterou je osoba spolupracující schopna relevantně posoudit, je převáděný dílčí základ, a to jen v absolutním vyjádření. Žalobkyně takovou dohodu uzavřela, a proto jí neměl správce daně měnit.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích označeným rozsudkem zamítl žalobu. Dospěl k závěru, že pokud manželé spolupráci přiznají a daňově vykážou, musí využít postupu dle § 13 zákona o daních z příjmů. K námitce žalobkyně, že text tiskopisu „H“ staví spolupracující osoby do podřízeného postavení, krajský soud konstatoval, že označení tohoto tiskopisu odpovídá znění zákona, které jednoznačně stanoví vztah spolupracujících osob, který není rovnocenný, neboť spolupracující osoba se pouze podílí na příjmech a výdajích osoby hlavní. Rovněž námitku žalobkyně, že daňové orgány nezajistily správné promítnutí dohody spolupracujících osob na v budoucnu změněný stav, shledal soud nedůvodnou. Zdůraznil, že z § 13 zákona o daních z příjmů vyplývá, že osoba samostatně výdělečně činná nejprve stanoví své příjmy a výdaje a potom takto stanovené částky může převést na spolupracující osobu. *„Omezení výše paušálních výdajů se posuzuje před rozdělením příjmů a výdajů na spolupracující osobu. Podnikatel tudíž musí nejprve výdaje tzv. „zastropovat“ a pak je rozdělit na spolupracující osobu. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že příjmy a výdaje se rozdělují na spolupracující osobu zákonem stanoveným stejným podílem, podstatné je proto zjištění příjmů a výdajů „hlavní“ osoby.*

[5] Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni, že se postupem žalovaného dostala do postavení daňové ručitelky svého druhu. Žalobkyně a její manžel využili zákonného institutu rozdělení příjmů a výdajů ze samostatné činnosti, nicméně při rozdělování příjmů a výdajů nepostupovali tak, jak ukládají výše citované právní předpisy. Správce daně proto provedl přepočty výdajů, které měly být rozděleny na spolupracující osobu, vycházel ze součtu příjmů uvedených v daňovém přiznání hlavní osoby MUDr. J. K. a příjmů rozdělených na žalobkyni a vyšší výdajů vypočítal v poměru, v jakém byly příjmy rozděleny na žalobkyni. Tento postup soud vyhodnotil jako správný a odpovídající zákonu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítla, že řízení před krajským soudem bylo „zmatečné“, jelikož bylo jednáno bez její účasti, resp. bez účasti jejího zástupce. Stěžovatelka dodala, že v den jednání došlo u obce Vodňany k dopravní nehodě, která byla příčinou toho, že zástupce (z Písku) nedorazil na nařízené jednání (do Českých Budějovic) včas. Dle stěžovatelky mohl krajský soud přihlídnout k tomu, že žalovaná vyjádřila svůj požadavek již v žalobě ze dne 25. 11. 2018 (tedy čekala na ústní jednání déle než půl roku), že osoba zástupce je soudu dobře (bez výtek k řádnosti jednání a chování) známa více než patnáct let, a že soud měl před jednáním zprávu o cestě zástupce

pokračování

k soudu a jeho (nezaviněném) zpoždění. Zmíněné dopravní omezení bylo výjimečné a nenadálé, nebylo jej možno předem rozumně předpokládat.

[7] Ke skutečnostem uvedeným v protokolu o jednání stěžovatelka uvedla, že nerozumí tomu, proč a co by se mělo ověřovat, když informace, že zástupce bude mít zpoždění, se ukázala být pravdivou. Je nepodstatné, kdo tuto informaci soudu zprostředkoval, přičemž je obvyklé, že každý nemá ve svém mobilním telefonu uloženo telefonní spojení na soud, ale je obvyklé, že každý má uloženo spojení na svého partnera/manželku. Za nepřesný považuje stěžovatelka zápis, že informace o zpoždění zmocněnce byla soudu známa až v okamžiku zahájení jednání. Doložila, že telefonní rozhovor započal v čase 08:18 hod., a s přihlédnutím ke skutečnosti, že vzdálenosti dotčených kanceláří a jednací síně krajského soudu lze vyčísřit v jednotkách metrů, soud musel mít cca deset minut na případné zjišťování relevantních informací (např. u policie ČR). Stěžovatelka se dovolávala svého ústavního práva dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž v tomto případě postup soudu vybočil ze zákonných mezí.

[8] Stěžovatelka dále uvedla, že pozdější změna původně vykázaných ekonomických hodnot za zdaňovací období u osoby tzv. „hlavní“ nemusí vždy vyvolat změnu daňového základu u osoby spolupracující, přičemž záleží na tom, za jakých podmínek k rozdělení příjmů a výdajů osoby hlavní na osobu spolupracující došlo. Stěžovatelka nikdy neuzavřela dohodu o rozdělení příjmů a výdajů v procentuálním vyjádření. Její dohoda, se zákonem o daních z příjmů souladná, vycházela v první řadě z převzetí části dílčího daňového základu svého manžela, a to konkrétně v částce 62.250 Kč pro rok 2014 (přičemž nepřekročení této částky je pro stěžovatelku významné s ohledem na předpisy o sociálním zabezpečení). Právě proto tuto částku, a ne částku vyšší, byla připravena a ochotna přiznat a zdanit. Údaje pro řádky 109 a 110, tedy formální naplnění dílce zákona, pak byly jednoduše dopočteny z hodnot manžela, právě tolik, aby jejich rozdíl činil částku odpovídající dohodě. Stěžovatelka tedy s poukazem na uvedené dovozovala, že změna příjmů a výdajů manžela se jí netýká, neboť případná změna údajů v daňovém přiznání manžela měla být správcem daně v jejím daňovém přiznání promítnuta tak, že měla být upravena výše přerozdělených (nových) příjmů i (nových) výdajů, a to tak, že jejich rozdíl bude opět 62.250 Kč.

[9] Stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že do svého rozhodování nedůvodně zahrnul i dřívější soudní spory manžela stěžovatelky, ačkoli s dřívějšími závěry soudu nijak nepolemizovala, nezmínila je, ani nenapadla žalobní námitkou, ba nejsou pro rozhodování v její věci podstatné. Jediné podstatné je právě to, zda lze obecně tvrdit, že změna údajů hlavní osoby vede vynuceně ke změně dílčího základu daně osoby spolupracující. Výklad podaný finanční správou a krajským soudem znamená, že každá spolupracující osoba je ručitelem svého druhu hlavní osoby a že neměnnost svého daňového tvrzení vůči finančním orgánům nemůže spolupracující osoba nijak ošetřit. Přitom je celá konstrukce daňového přiznání postavena na věcně nepravdivém základě o převodu příjmů a výdajů, když rozhodujícím faktorem pro každou spolupracující osobu je výše převáděného dílčího základu daně. Prvořadý je tak pro každou spolupracující osobu převáděný dílčí základ daně a příjmy a výdaje se nijak nepřevádí, ale jejich výše se jednoduše dopočte, aby to tak vyšlo. Stěžovatelka uzavřela, že nemohla ovlivnit hodnoty, které její manžel do svého daňového přiznání uvedl, a trvala na tom, že její dílčí základ daně dle § 7 neměl být měněn. Proto jsou napadené rozhodnutí i rozsudek nezákonné.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Stěžovatelka předně namítala „zmatečnost“ [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] napadeného rozsudku, věcně je však namítané nedostatky (porušení práva účastníka na projednání věci v jeho přítomnosti, resp. za účasti jeho zástupce) nutno podřadit pod vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by řízení před krajským soudem bylo zatíženo takovými podstatnými vadami, které mohou mít za následek nezákonnost rozsudku, „nemůže již Nejvyšší správní soud zkoumat důvodnost věcných kasačních námitek“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38, č. 435/2005 Sb. NSS; srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 2 As 11/2015 - 23).

[13] Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého, každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

[14] Podle § 50 s. ř. s., z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že již v rozsudku ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, č. 558/2005 Sb. NSS, vyslovil, že „právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhnout důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces a jako takové je zakotveno na ústavní úrovni jak v právu vnitrostátním, tak v mezinárodních úmluvách o lidských právech (čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950, jež byla v ČR vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., čl. 14 odst. 1 věta druhá Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze dne 10. května 1976, který byl v ČR vyhlášen pod č. 120/1976 Sb.). Odepřít právo osobní účasti na jednání soudu proto lze jen výjimečně; jedním z takových důvodů by mohlo být, pokud účastník řízení či jeho zástupce svým chováním svoji neúčast způsobí a zaviní, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno vykládat ustanovení § 50 s. ř. s. – jednání musí být podle tohoto ustanovení odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, přičemž za důležitý důvod bude nutno považovat neúčast účastníka nebo jeho zástupce na jednání z omluvitelných důvodů. Soud zde nemá možnost volby a za splnění předpokladu existence důležitého důvodu odročit jednání vždy musí; právě takto a nikoli výlučně za použití gramatického výkladu nutno vykládat slovo ‘může’, obsažené v tomto ustanovení.“

[16] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 19. 6. 2019 bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím jejího zástupce (daňového poradce) do jeho datové schránky dne 31. 5. 2019. Z úředního záznamu č. j. 51 Af/2018 - 22 se podává, že dne 19. 6. 2019 v 8.20 hodin manželka zástupce stěžovatelky p. Ing. Františka Mejty krajskému soudu telefonicky oznámila, že její manžel, který se měl dostavit na soudní jednání v 8.30 hodin, bude mít zpoždění přibližně 20 minut z důvodu problémů na cestě.

pokračování

[17] V protokolu o jednání (č. j. 51 Af 15/2018-24) krajský soud uvedl, že bude jednáno v nepřítomnosti stěžovatelky i jejího zástupce, neboť soud neměl možnost ověřit způsob a obsah sdělení manželky zástupce stěžovatelky o jeho zpoždění na jednání, s přihlédnutím k faktu, že tuto omluvu neučinil sám daňový poradce, když telefonický hovor s manželkou uskutečnit mohl.

[18] Z dikce § 50 s. ř. s. vyplývá, že jednání může být odročeno pouze z důležitých důvodů. Za závažný důvod, který opodstatňuje odročení jednání, je třeba považovat nejen skutečnosti objektivní (tj. účastníkem nezaviněné, např. nemoc, kolize jednání, služební cesta), tak i skutečnosti subjektivní, pokud s ohledem na všechny okolnosti dané věci jde o skutečnost důležitou (viz rozsudek NS 21 Cdo 2839/2008).

[19] Žádost o odročení jednání musí být řádná a včasná. Je třeba ji učinit bezprostředně poté, co se účastník řízení či jeho zástupce dozvěděli, že se nebudou moci jednání zúčastnit. „*K tomu, aby soud vyhodnotil žádost jako včasnou, nepostačuje, že se dostala k předsedovi senátu před zahájením jednání. Je třeba zohlednit veškeré okolnosti, především zda byla žádost o odročení podána skutečně bezprostředně poté, co bylo zřejmé, že se účastník či zástupce nebude moci jednání zúčastnit.*“ Viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kolektiv. Soudní řád správní. *Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2019, s. 415.

[20] Z výše uvedeného je zřejmé, že se zástupce stěžovatelky nemohl dostavit k soudnímu jednání v čase jeho zahájení (tedy v 8.30 hod.), a to z důvodu dopravní nehody a s tím souvisejícího přerušení provozu na silnici. Rovněž je nesporné, že se zástupce prostřednictvím svojí manželky soudu omluvil s tím, že bude mít v důsledku výše uvedené události zpoždění, přičemž tato omluva byla soudu oznámena 10 minut před zahájením jednání.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že posuzování důvodnosti omluvy a žádosti o odročení jednání je vždy individuální a závisí na okolnostech každého jednotlivého případu. Proto níže uvedené posouzení nelze jednoduše zobecňovat. V nyní rozhodované věci má soud za to, že zpoždění zástupce stěžovatelky z důvodu dopravní nehody na pozemní komunikaci představuje důležitý důvod, pro který může být jednání odročeno ve smyslu § 50 s. ř. s. Zástupce se řádně za zpoždění omluvil, přičemž tato omluva byla soudu oznámena ještě před zahájením jednání. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal žádný důvod, pro který by bylo možné omluvu zástupce stěžovatelky považovat za nevěrohodnou, ani to, že by skutečným účelem jednání zástupce mělo být prodlužování soudního řízení. Zástupce stěžovatelky totiž zpoždění oznámil prostřednictvím svojí manželky bezprostředně po nastalé události, která způsobila jeho zpoždění, a následně doložil její důvod. O věrohodnosti omluvy zástupce stěžovatelky svědčí také to, že se nejednalo o opakovanou omluvu.

[22] Nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že tento neměl možnost ověřit způsob a obsah sdělení manželky zástupce stěžovatelky o jeho zpoždění na jednání. Nejvyšší správní soud naopak přisvědčil stěžovateli, že krajský soud měl dostatek času ověřit informace podané manželkou zástupce stěžovatelky o důvodech jeho zpoždění, a to například u příslušných státních orgánů (Policie ČR), pokud by to považoval za potřebné. Rovněž přisvědčil stěžovateli, že požadavek osobně učiněné omluvy není v situaci, kdy omluva byla soudu oznámena řádně a včas, opodstatněný. Lze též poukázat na § 6 odst. 7 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, dle něhož může daňový poradce zmocnit k jednotlivým úkonům souvisejícím s výkonem daňového poradenství další osobu. Logický je i poukaz stěžovatelky na to, že kontaktování soudu pro osobní sdělení omluvy může být poměrně technicky a časově náročný úkol, pro řidiče stojícího či popojíždějícího v koloně vozidel a vystaveného značnému stresu obtížně realizovatelný. Za takovéto situace je nasnadě,

že takovýmto úkonem jednoduše pověří spolupracující či blízkou osobu. Nadto krajskému soudu zřejmě nebránila žádná relevantní skutečnost, aby na zástupce vyčkal, a jednání odročil o půl hodiny. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v těchto případech je třeba postupovat vstřícně, tak aby právo účastníka na účast při jednání soudu zůstalo zachováno. Tím není samozřejmě dotčena možnost soudu účinně se bránit případným obstrukcím účastníka v případě, že existují jasné indicie účelovosti jeho postupu.

[23] Vzhledem k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud měl shledat v omluvě opožděného příchodu na jednání z důvodu dopravní nehody důležitý důvod pro odročení jednání. Pokud tak neučinil, závažným způsobem porušil stěžovatelčino právo na účast při jednání soudu zakotvené ve shora uvedených ustanoveních mezinárodních smluv o lidských právech, čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod a § 49 odst. 1 a 3 a § 50 s. ř. s.

[24] Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Poukázat lze např. na rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, č. 975/2006 Sb. NSS, v němž vyslovil, že „[p]ravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky).“

[25] V nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že „k základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (kupř. nález sp. zn. III. ÚS 627/01). Respekt k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, resp. k právu na přístup k soudu předjímá, že (ex lege založené) výjimky z uvedeného pravidla přitom třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem (srov. kupř. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 7/02, IV. ÚS 331/02); totiž tak, že jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další).“

[26] V rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Azs 82/2008 - 56, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „Ústavní soud opakovaně judikuje tak, že každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže soud přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení, daného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. např. sp. zn. I. ÚS 310/97, sp. zn. II. ÚS 145/02, sp. zn. I. ÚS 560/03, sp. zn. I. ÚS 819/07). Účast na jednání vytváří předpoklady pro to, aby účastník řízení mohl realizovat svá práva plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny, jakož i samozřejmě z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. především právo být přítomen projednání své vlastní věci a vyjádřit se jak ke všem důkazům, tak i k jakýmkoliv dalším procesně relevantním informacím (...).“

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud porušil právo stěžovatelky garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. právo na to, aby její věc byla projednána veřejně a v její přítomnosti a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tím, že rozhodl ve věci samé při jednání bez účasti stěžovatelky, zatížil krajský soud řízení vadou,

pokračování

jež v daném případě mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatelka tedy plně uspěla s námitkou, v níž se dovolávala tohoto důvodu kasační stížnosti. Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nebylo možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovému rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy nařídí jednání a umožní stěžovatelce se jej zúčastnit.

[29] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu